

10 EURO РÄЕР ЄВРО пейців

anthologie deutscher und ukrainischer poesie
антологія української та німецької поезії

10 EURO РÄЕР.
ЄВРО ПЕЙЦІВ

Упорядкування – Сашко Ушкалов, Арне-Віганд Баганц © Zusammenfassung –
Arne-Wigand Baganz, Saschko Uschkalow
Автори текстів © Alle Rechte liegen bei den Autoren
Макет, верстка, обкладинка – Арне-Віганд Баганц © Layout, Satz, Cover –
Arne-Wigand Baganz
Переклад – Анна-Галя Горбач © Übersetzung – Anna-Halja Horbatsch
Переклад – Стефан Тайхенгребер © Übersetzung – Stephan Teichgräber
Переклад – Алекс Шмідт © Übersetzung – Alex Schmidt
Переклад – Сашко Ушкалов © Übersetzung – Saschko Uschkalow

Vertrieb Deutschland
VN 002 – netzbibliothek.org

ХАРКІВ 2004 BERLIN
БЕРЛІН 2004 СНАРКІВ

ЗМІСТ ◀ ▶ INHALT

Тетяна Дерюга Tetiana Deriuha	6
Daniela Harnack Даніела Гарнак	11
Сергій Жадан Serhiy Zhadan	18
Oliver Martin Ligneth-Dahm Олівер Мартін Лігнет-Дам	25
Ростислав Мельників Rostyslaw Melnykiw	29
Mario Osterland Маріо Остерланд	36
Олег Коцарев Oleh Kozarew	41
Tom de Toys Том де Тойз	46
Сашко Ушкалов Saschko Uschkalow	52
Arne-Wigand Baganz Арне-Віганд Баганц	57

Тетяна Дерюга

народилася в передмісті Харкова.

**Закінчила Харківський педагогічний
університет. Тетяна – перший президент
літгурту «Zacharpolis MM».**

Tetiana Deriuha

**wurde in einem Vorort von Charkiw
geboren. Sie hat die Charkiwer
pädagogische Universität absolviert
und ist der erste Präsident der
Literaturgruppe «Zacharpolis
MM».**

срібний янголе, літай над нами
поки вії притрушені сном, наче снігом
поки тримає цей наркотик
торгової марки “надія”
поки рипить цей мотив
на старому розбитому грамофоні,
поки платівка життя рухається по колу
і невичерпний заряд
твоєї пальчикової батарейки,
що живить механічні крильця
поки іще не настала війна.

silberner Engel, flieg' über uns
solange der Schlaf auf unsere Augenlider niederfällt wie Schnee
solange dies Narkotikum des Warenzeichens "Hoffnung"
uns in der Hand hält
solange die Melodie des alten
gebrochenen Grammophons knarrt
solange die Schallplatte unseres Lebens sich dreht
und die Energie von deinem kleinen Akkumulator
der deine mechanischen Flügel lebhaft macht
unerschöpflich ist
solange der Krieg nicht beginnt.

давай і далі
чіплятися за слова
хапати ротом
повітря
шукаючи інших засобів
артикуляції
аби зблизити
наші подихи
аби на іншому
обличчі впіймавши
посмішку
припечатати її
своїми губами
лишити відбиток
вічності
або ні
тобто не наближатися
і далі чіплятися
за слова
як за пристань
останню
рятівне коло
межу що нас
зближує
і поділяє водночас

wir werden weiter
uns an Wörter klammern
mit dem Mund
die Luft packen
und andere Weisen
der Artikulation
suchen
um unsere Atmungen
anzunähern
um auf einem anderem Gesicht
nach einem Lächeln zu jagen
und dann dieses Lächeln

mit den Lippen festhalten
eine Spur der Ewigkeit
lassen
ganz und gar nicht
ich meine – wir nähern uns nie
wir klammern uns
an Wörter nie
wie an eine Anlegestelle
an einen Rettungskreis
an eine Grenze
die sich uns gleichzeitig nähert
und entfernt

на терасі стояла
спиною до всього
зелена кішка
може й не зелена, але
сумно здригалися плечі,
коли хрипкий мотив
співав їй голосом Боба Марлі
про втрачені підводні глибини
особливо – коралові рифи
де вона отримала
свій перший браслет смутку
і куди ніколи потім

не повернулася...

auf einem Balkon
uns den Rücken gekehrt
eine grüne Katze stand
vielleicht sie nicht grün war, aber
ihre Schultern traurig zitterten,
wenn eine heisere Melodie
mit der Stimme von Bob Marley
erklang
von den verlorenen Unterwassertiefen
besonders – von den Korallenriffen,
wo sie ihr erstes Kollier
des Kümmeres bekommen hat
und sie wird niemals

dorthin zurückkehren...

*Begraben aus dem Ukrainischen von
Saschko Uschkalow*

Daniela Harnack

wurde 1982 in Werdau
geboren und lebt ab September in Köln.
Sie verfasst vornehmlich Lyrik und
betreibt mit silbenfeuer.de einen
virtuellen Buchverlag. Ihre private Netzseite ist
berenices.de.

Даніела Гарнак

народилася у Вердау, віднедавня
мешкає в Кельні. Пише лірику.
Має віртуальне видавництво
«silbenfeuer.de». Її авторська
сторінка в Інтернеті –
berenices.de.

Süße Stille

Müdigkeit,
die wie ein Schleier
die Augen befällt,
wenn man zu lang
in der Kerze perfektes Antlitz geblickt.
Menschliche Sinne erblinden,
versinken im Anblick realer Formen,
es offenbart sich
dem geduldigen Genießer
eine weite Schwärze,
eine Stille,
die weder schwer noch leicht.
Eine Stille ohne Definition,
deren Existenz nur
in feuchtglänzenden lächelnden Augen liegt,
nur im warmen Schlag des Herzens
eines Wanderers,
der in ein neues Zuhause zurückgekehrt ist
und in Blütendüften,
Nachtsonnenstrahlen
das erste Mal in seinem Dasein
schläft
in einer weichen Sphäre,
einem Schweben,
einem Atemzug,
der nie wieder bitter schmecken wird.

Солодка тиша

Утома,
мов ковдра,
огорта тобі очі,
коли ти аж надто довго споглядаєш полум'я свічки
з надією впізнати в ньому миле лице.
Людські почуття втрачають зір
і тонуть у поглядах реальної форми.
Терплячому гурману
відкривається
і безмежна темрява,
і тиша –

що не легка, мов пух, і не важка, мов камінь.
Тиша, яку не окреслиш,
яка існує лише
у вологому глянці очей,
у теплих ударах пілігримового
серця
що повертається до нової домівки
і засина
уперше в житті
під блідим промінням
нічного сонця
у м'якому повітрі
в польоті
у ковтку повітря,
що вже ніколи не буде гірким.

Feurige Liebe

Im Angesicht
meiner seelischen Nacktheit
quäle ich mich am Strick der
Öffentlichkeit.
Sie wollen mich leiden sehen.
Die Wahrheit gehört nicht länger zum Leben.
Und SIE gehören nicht länger zu meinem Leben.
Das Holz unter meinen Füßen wird entzündet.
Durch die Flammen
sehe ich plötzlich Dich,
Deine blauen Augen.
Ein Lächeln
und Du springst zu mir
in die Hitze.
Deine Lippen berühren meine,
wir werden eins.
Das Feuer tanzt auf unserer Haut,
und wir verglühen
mehr in unserer Leidenschaft
als in dem Hass
der unbeteiligten Unterhaltungssüchtigen.

Полум'яна любов

У очах
моєї душевної простоти
я баланую на канаті
паблісіті.
Вони хочуть зробити мені боляче.
Бо в їхньому житті вже немає правди.
А в моєму житті вже немає їх.
Підлога під моїми ногами починає палати.
І раптом у цьому полум'ї
я бачу тебе.
Твої блакитні очі
та посмішку
і ти стрибаєш до мене
в це пекло.
Твої губи торкаються моїх
і ми вже єдине ціле.

Вогонь витанцьовує нашою шкірою
і ми палаємо
більше від пристрасті
аніж з ненависті
до тих, із ким не заговоримо.

Sehnsuchtsseen

Bin ruhelos umher geirrt
im Walde meiner Seele
Das Gesicht von spitzen Ästen zerschlagen
die ich doch schon kannte,
im Dunkel nur nicht sah
Mein Herz von Dornen umwoben
verdorrt, nicht grün
denn wenn jemals Liebe heftig blühte
so ward sie doch zugleich erstickt
in reißenden Schmerzensbächen
In Deine Hände flüchte ich
vor meinem eigenen Atem
nur um gleich wieder weg zu sein
im Nichts, in der bitteren Wurzel
Sag mir, was ist das nur für ein Fluch?
Was beherrscht mir da den Geist,
pflanzt Samen des Wahnsinns
mir in die Stirn
und lässt meine Augen ertrinken
in Sehnsuchtsseen.

Озера смутку

Я збентежено заблукала
у лісах своєї душі
І колюче гілля, що його
неможливо розгледіти потемки
ранить моє лице
А серце поволі гасне
сколите шипами, воно не квітне
бо навіть якщо любов колись і горіла
її залило дощами
болю та смутку
І я тікаю в твої долоні
від власного подиху
тільки щоб знову вирушити в нікуди
та відчувати смак гіркого коріння
Поясни мені, що за прокляття?
Хто це вселився у мене
й посіяв зерно божевілля

мені на скронях
хто прагне втопить мої очі
в озерах смутку.

*Переклад з німецької
Сашка Ушкалова*

Сергій Жадан

**народився в 1974 році на Луганщині.
Автор багатьох поетичних книжок. Наразі
Сергій працює над прозою. Восени з'явиться
його новий роман «Депеш Мод». Організатор
численних поетичних фестивалів та акцій.
Викладає в Харківському педагогічному університеті.
Мешкає в Харкові.**

Serhiy Zhadan

**wurde im Jahre 1974 im Luganer
Gebiet geboren. Er ist Autor von
zahlreichen poetischen Büchern.
Mittlerweile arbeitet er auch an
Prosawerken. Im Herbst wird sein
neuer Roman «Depeche Mode»
verlegt. Serhiy ist Organisator vieler
poetischer Aktivitäten und Festivals.
Er ist zudem Lektor an der
Charkiwer pädagogischen
Universität. Derzeit wohnt Serhiy in
Charkiw.**

Готельний бізнес

В дешевих берлінських готелях, які тримають росіяни,
де на рецепціях немає льодяників, а в кімнатах – відповідно –
конвертів з готельними лейблами,
де стоять пожовтілі від часу ванни,
в яких ховаються риби і скорпіони,
часто спиняються відвідувачі, терті життям,
яким є що розповісти про цей час, перш ніж завалитись
в ліжко разом зі своїм бухлом і старими мундштуками.

Доки вони говорять і жують нарізану шинку,
принесену з крамниці напроти,
і попіл з їхніх цигарок летить в ліжко,
як сніг на портові міста,
місяць встигає з рогу вулиці переміститись ближче до церкви
і коридорні починають займатись ранковим прибиранням,
знаходячи в душових кабінах використані презервативи
і вимазані кров'ю рушники.

І ось одного разу в один з таких готелів
вселяється чоловік, показавши на рецепції студентський
аусвайс, і зачинається в кімнаті.
Вранці йому ще приносять сніданок і він –
разом із татею, не скидаючи одягу і черевиків,
залазить у ванну і пускає воду.

Знайшовши його вже наступного дня
і викликавши поліцію,
коридорні потім довго перемовляються,
що ось, мовляв, треба ж було так наковтатись снодійного,
щоби померти просто в воді,
бачиш, виявляється смерть може пахнути
турецькою кавою,
і що нам тепер робити після цього всього.

Міста, розірвані жагою самотніх жінок,
змащений слиною молодих емігрантів місяць –
все, про що вони говоритимуть, про що їм є що розповісти,
коли кожен ковток і кожна тяга –
лише привід продовжити безкінечну розмову.

Мало хто здогадується про межі видимого,
особливо в цій кімнаті з тостером і нічником,
з якої немає повернення, і немає пояснення,
ти ж не будеш слухати налякану прибиральницю,
яка першою увійшла до кімнати
і навіть бачила, як у воді плавали
розмоклі банкноти і чорні дельфіни
а зі стелі на тонких павутинках
спускались павуки і ангели
і сипали трояндові пелюстки
в хлоровану воду.

Hotelbusiness

In billigen berliner hotels, die russen besitzen,
wo es an der rezeption keine fruchtbonbons gibt,
und in den zimmern – entsprechend -
keine couverts mit dem hotellabel,
wo die mit der zeit gelb gewordenen wannen stehen,
in denen sich fische und skorpione verstecken,
kommen oft vom leben geriebene kunden,
die etwas von unserer zeit zu erzählen haben, bevor sie
sich sternhagelvoll und mit mundstück in die koje hauen.

Solange sie reden und aufgeschnittenen schinken kauen,
den sie aus dem laden gegenüber mitgebracht haben,
und die asche fliegt von ihren zigaretten ins bett
wie schnee auf hafenstädte
der mond schafft es, sich aus der straßenecke näher an die kirche zu schieben
und die hoteldiener beginnen, sich an das morgendliche aufräumen zu machen,
wobei sie in den duschkabinen benutzte präservative
und blutbeschmierte handtücher finden.

Und da nistet sich einmal ein mensch
in einem dieser hotels ein, zeigt an der rezeption einen studentenausweis,
und schließt sich im zimmer ein.
Morgens bringen sie ihm noch das frühstück und er
steigt auf einmal mit dem frühstückstablett, ohne sich auszuziehen,
in die wanne und lässt wasser einlaufen.

Nachdem sie ihn am nächsten tag gefunden
und die polizei herbeigerufen haben,
reden die hoteldiener lange miteinander,
was musste man da doch, nämlich, so an schlafmitteln schlucken,
um direkt im wasser zu sterben,
siehst du, es stellt sich heraus, der tod kann nach
türkischem kaffee riechen,
und was sollen wir jetzt nach all dem tun.

Städte, von der begierde der einsamen freuden zerrissen,
der von der spucke junger emigrantinnen beschmierte mond -
alles, was sie sagen werden, worüber sie etwas zu erzählen haben,
da jeder ohrring und jeder schluck und ist
nur ein anlass, das unendliche gespräch fortzusetzen.

Kaum jemand vermutet die grenzen des sichtbaren,
besonders in dieser räumlichkeit mit toaster und nachttischlampe,
aus der es keine rückkehr, und keine erklärung gibt,
du wirst doch die erschreckte reinemachefrau nicht hören,
die als erste ins zimmer ging
und selbst sah, wie im wasser die aufgeweichten
banknoten und schwarzen delphine schwammen
und von der decke an dünnen spinnweben
ließen sich spinnen und engel herunter.

Жінка за тридцять доларів

Зима обступила місто,
для тих, хто тягається від самого ранку
без жодних справ
не найкраща пора.
Біси і пияки розбіглися по вокзалах,
гріються в кабінках для фотографування,
не виходять назовні.
Ці небеса в розширених алкоголем
зіницях підлітків, їхній голос, що завмирає,
коли вони говорять про жінок –
як вони п'ють червоне вино,
як вони роздягаються, як вони знічено плачуть,
розмазуючи гарячу помаду по одягу і серветках.

Життя тобі дістанеться рівно стільки,
скільки ти зумієш зігріти
власним подихом і долонями –
сніг над рікою
і рештки тютюну й цукру в помешканні
і я зможу завжди сказати:
бувай, дівчинко,
країна, в якій я живу,
можливо саме тому і не розвалилась,
що в ній ще кілька людей
люблять одне одного – без істерики
і презервативів, просто
перемовляються якимись словами,
зустрічаються десь на вулиці,
навіть не знаючи до пуття
де ці жінки п'ють своє червоне вино,
де вони прокидаються, а потому знічено плачуть,
розмазуючи гарячу помаду по шкірі і по серветках.

Ти дивитимешся на світ за своїми вікнами,
на світ, з усіма небесами, що пливуть його поверхнею,
і думатимеш,
що навіть якщо вони зможуть перезимувати і цього разу,
що вони робитимуть зі своєю морокою? –
адже так чи інакше від нас залежить так мало,
життя знай собі триває без кінця і початку

і по кожній великій любові
залишаються порожні
зали очікування.

Eine frau für dreißig dollar

Der winter belagerte die stadt,
für die, die vom frühen morgen ohne jede arbeit
herumlaufen
nicht die schönste zeit
Teufel und säufer schwärmen in die bahnhöfe aus,
wärmen sich in den fotokabinen,
kommen nicht heraus.
Diese himmel in den von alkohol erweiterten
pupillen der halbstarke, ihre stimme, die erstirbt,
wenn sie über frauen sprechen –
wenn sie rotwein trinken,
wenn sie sich ausziehen, wenn sie verlegen weinen
und die pomade in das Kostüm und in die servietten schmieren.

Du bekommst vom leben soviel,
wie du mit dem eigenen atem und
den eigenen händen erwärmen kannst –
schnee über dem fluss
und tabakreste und zucker in der wohnung
und ich kann immer sagen:
leb wohl, kleines mädchen,
das land, in dem ich lebe,
ist vielleicht nur deshalb nicht zerfallen,
weil in ihm noch ein paar leute
einander lieben - ohne hysterie
und die präservative, sie wechseln
einfach gewisse worte,
treffen sich hier auf der straße,
sie kennen nicht einmal das glückliche ende
wo diese frauen ihren rotwein trinken
wo sie erwachen und darüber verlegen weinen,
und die pomade auf die haut und in die servietten schmieren.

Du wirst in die welt hinter deinen fenstern schauen,

auf eine welt, mit allen himmeln, die auf ihrer oberfläche schwimmen
und denken,
dass sie sogar auch dieses mal überwintern können,
was tun sie mit ihrer dunkelheit? –
doch so oder so hängt so wenig von uns ab,
das leben dauert, koste es, was es wolle, ohne ende und anfang
und nach jeder großen liebe
bleiben leere
wartesäle zurück.

*Begraben aus dem Ukrainischen von
Stephan Teichgräber*

Oliver Martin Ligneth-Dahm

wurde an Ostern 1974 im rheinischen Leverkusen geboren.
Er schreibt Gedichte, Songtexte, (Kurz)prosa sowie Aphorismen.
Er schreibt als Redakteur für das
österreichisch-deutsche Kulturmagazin art-IRR und
studierte erfolgreich Psychologie
mit dem Nebenfach Philosophie an der
Bergischen Universität Wuppertal.

Олівер Мартін Лігнет-Дам

народився на Великдень 1974 року в
Лeverкузені. Пише поезію, пісенні тексти,
малу прозу, а також афоризми. Олівер
Мартін є редактором німецько-
австрійського мистецького магазину art-
IRR. Вивчає психологію та філософію в
Bergischen Universität Wuppertal.

MORGEN

Zu schwer, zu reich wiegen uns die Wege
von dannen gezogener Geisterschwalben.

Auf unsren Schultern bleibt ein stechend Ungemach:
Die Gewißheit des nie erlebten Tags.

Für heute löschen wir die Lampen,
daß sie uns ein Morgen leuchten mögen.

РАНОК

Занадто часто, занадто щедро заколихують нас маршрути
ластівок-духів, що прилетіли з далеких країв.

На наші плечі сідає терпкий неспокій:
Впевненість ще непрожитого дня.

На сьогодні ми гасимо наші лампи,
що світили нам замість світанку...

SENGENDES LEBEN

Eine verwesende Luft
gebiert Seelengüter ferner Gezeiten.
Sie preßt mir das Unrecht in jede Pore.

Mein Mund fügt sich
dem Äther auf den Rücken,
verleiht ihm sengende Lippen,
durchglüht trotzige Schwärze.

Mensch, es gibt mich – ich lebe

meine Reste unter deinem Winden auf.
Wahrhaft ist dein Krieg, schlecht dein Fleisch.
Wie drückst du mich ins Öl,
läßt faule Funken stieben
und brennst hier jedes Mal noch nieder,
brennst meine Wunden aus.

Mensch, ich lebe –
an deinen Feuerzungen verheile ich.

ПАЛЮЧЕ ЖИТТЯ

Повітря, що тліє
породжує душі приливу й відливу.
Мої пори всотують з ним марноту марнот.
Мої цілунки лягають
на плечі ефіру
і спрагли губи
спопеляють уперту темряву.
Чоловіче, я є – я ожив
у подувах твого вітру.
Правдива твоя війна, гниле твоє м'ясо.
Ти обливаєш мене бензином,
розсипаєш ліниві іскри
та щоразу нижче запалюєш,
випікаєш мені рани.
А я живий, чоловіче –
у язиках твого полум'я – загартовуюсь.

SOLO

Leichte Paraden. Proteste
weben solo – am persischen
Tuch.

Anklage: Die Erde haben sie
wieder erstritten. & hinten
kippt wer
halslos über.

СОЛО

Легкі паради. Протестами
виткано соло – на персидськiм
сукні.

Закид: Ви знов принесли
свiй неспокiй у свiт. & хтось
карколомно-нестримно
пада
позаду.

Переклад з нiмецької Сашка Ушкалова

Ростислав Мельників

народився в 1973 році в селі Подорожнє. Поет, науковець, журналіст. Автор двох поетичних збірок. Поезії Ростислава широко публікуються в літературній періодиці. Ростислав викладає в Харківському педагогічному університеті. Мешкає у Харкові.

Rostyslaw Melnykiw

wurde im Jahre 1973 im Dorf Podorozhnie (d.h. das Dorf, das unterwegs ist, oder – das Reisendorf) geboren. Er ist Dichter, Literaturwissenschaftler, Journalist. Rostyslaw ist Autor von zwei Poesiebüchern. Seine Gedichte sind in vielen Zeitungen und Zeitschriften gedruckt worden. Rostyslaw ist Lektor an der Charkiwer pädagogischen Universität. Derzeit wohnt er in Charkiw.

Я сто років тебе не бачив
Мабуть небо пішло за місто
Чи така вже у нас є вдача
Час ділить на роки і відстань

У вигнанні вірші писати
Почуватись сивим Назоном
Зустрічати мовчки пасати
Полювати вночі бізонів

Власне, що ще сказати можна –
Все це зіпнуте словом “наче”:
Я твій Йона, маленький Боже,
Я сто років тебе не бачив

Ich hab' dich hundert Jahre nicht gesehen.
Der Himmel ist ins Freie wohl gezogen.
Wir sind schon so, es ist uns so beschieden:
Die Zeit in Jahre und in Strecken einzuteilen.

In der Verbannung sein, Gedichte schreiben,
Sich fühlen wie ein grauer Nason.
Dem Passatwind entgegenrennen,
In der Nacht jagen nach einem Bison.

Was kann man eigentlich noch hinzufügen?
Gespannt ist alles durch das Wort „als ob“.
Dein Jona bin ich, mein kleiner Gott,
Ich hab' dich hundert Jahre nicht gesehen.

*Begraben aus dem Ukrainischen von
Alex Schmidt*

Маленька Весно
подаруй мені
ДЕРЕВО
я на нього
по-вісю
вісь
моєї землі
а поруч
поставлю
акваріум неба
із відбитками
рибок
ранішніх
снів
і коли
ти розпустиш коси-
космос —
хай поглине цей всесвіт
мене
щоб світились лускою сонця
очі
осі
наших
вічнозелених
земель

Kleiner Frühling schenke mir
einen Baum
ich werde die Achse meiner
Erde
darin verankern
Dazu ein Aquarium des Himmels mit Kopien
winziger Fische
aus morgendlichen Träumen aufstellen

Und wenn du dann
deine kosmischen Haare
löst - soll mich das Weltall
verschlingen daß die Augen
und Achsen
unserer ewiggrünen Länder
gleich Schuppen der Sonne
glitzern

я
напишу
поему про Степ...

ні,
не сьогодні...
якось
колись
я
напишу
поему про Степ

про
наш степ,
про
тихий дум,
вечірній пруг
і густий пах нашого степу...

мені здається, що ти мусиш цим перейнятись
і сповнитись поваги до мого мужнього,
повір, таки мужнього
й надхненного задуму
поеми про Степ,
адже

...

саме так:
адже

його ти вже ніколи не віднайдеши
і в найдокладнішому атласі авто-
й просто шляхів...
жоден розклад залізничного руху,
а тим паче табла авіаліній
не містять у своєму реєстрі навіть натяку
на ці буквосполучення...
та, зрештою,
у жодному маршруті
геть усіх туристичних бюро світу
ти не добачиш
про нього
ані
найменшої
згадки...

про наш степ...

інколи здається,
що він існує лишень у моїй,
а чи твоїй
уяві,
оцей наш степ...
і, певне,
цим можна й пояснити мій намір...

отже
я напишу
поему про Степ
...

щоправда, іншим разом...
за певних обставин...
якось...

і коли
одного вечорового настрою
твоє втомлене око вичепить
у строкатому павутинні
монітора

знайомі обриси літер,

густим пахом

сповнені тихим думом,

і щемкою

піснею

серпневих

цвіркунів...

то буде моя,
так і ненаписана
Поема Про Наш Степ

*** (Die deutsche Übersetzung ist gekürzt)

Ich möchte
ein Poem über die Steppe schreiben

nein
nicht heute...
irgendwann
eines Tages
schreibe ich ein Poem
über die Steppe

unsere Steppe
ihr leises Sirren
den fernen Himmelsrand am Abend
und ihren schweren Duft...

Ich meine
dies könnte dich rühren, mein Mut dich
begeistern
ein Poem über die Steppe zu schreiben

Jedenfalls
wirst du sie nie mehr finden
weder in einem guten Atlas
noch in einem Fahr- oder Flugplan
darin
wird nicht einmal
diese Buchstabenkombination vorkommen...

*Begraben aus dem Ukrainischen von
Anna-Halja Horbatsch*

Mario Osterland

wurde 1986 in Thüringen geboren.
Neben seinen lyrischen Versuchen arbeitet er vor allem an Kurzprosa und Erzählungen.
Die Veröffentlichungen eigener Bücher stehen noch aus.
Mario ist Mitbegründer eines kleinen Kunstprojektes namens „13/3“ (www.katharsis.de.ms) und Mitglied der Literaturwerkstatt des dunklen Literaturmagazins „Abyss:Abgrund“.

Маріо Остерланд

народився 1986 року в Тюрингії.
Крім лірики, пише також малу прозу й оповідання. Книги ще будуть! – каже сам Маріо. Він є одним із засновників мистецького проекту „13/3“ (www.katharsis.de.ms), учасником літературної майстерні при книжковій крамниці „Abyss:Abgrund“.

Revolution

Die blutgetränkten Fahnen
Liegen in den Straßengraben
Zwischen hier und nirgendwo
Irgendwo
Meine Schwester Amnesia
War meine erste
Große Liebe
Sie beugte sich als erste
Dem Martyrium
Unsere größten Opfer
Waren Wunden so tief
Wie Schallplattenrillen
Sie dudeln heute noch
Über meine dünnen Arme
Wie ich sie hasse
Diese Weltverbesserer
Mit Che auf der Brust
Alkohol im Herz
Und Atari im Kopf

Революція

Ці криваво-червоні знамена
Лежать у гробницях вулиць
Тут і десь дуже далеко
Дуже далеко
Моя сестра амнезія
Що була для мене першою
Найпалкішою жінкою
І швидше за всіх
Обернулась на мученицю
Адже наші найбільші жертви
І рани такі глибокі
Як ті канви платівки
Що навіть сьогодні
Ріжуть мої слабкі руки
Як мене замахали
Всі, хто поліпшує світ
Із Че на грудях

Із алкоголем у серці
І Атарі[#] в мізках

[#] Комп'ютерна фірма, що процвітала у 1980-х. Славилася випуском примітивних (за сьогоднішніми мірками) ігор.

Wolken:Band

Mein Hirn sprengt
Alle Mauern des
Bewusstseins
Die Bilder die ich
Im Ausschnitt sehe
Formen sich zu einem
Bizarren Theater aus
Staub und Wasser
Die Sonne zeigt das
Ende der Töne an
Das Unendliche ist auch
Nur eine Illusion des
Letzten Endes

Хмари: череда

Мій мозок долає
Усі бар'єри
Свідомості
Образи, що їх я
Бачу в шпарину
Обернулися
На диво-театр
Де грають пил і вода
І сонце, яке говорить
Що скоро настане тиша
Ця безкінечність
Є тільки ілюзія
Останнього кінця

Das Ticken und Klicken der Zeiger und Krücken

Es dreht sich alles
Viel zu schnell
Um zu begreifen was geschieht
Die Augen sind zu müde
Um fragend in die
Welt zu blicken
Wo endet die Frage?
Beginnt die Antwort
Die all das nach sich zieht?
Einmal wird es stillstehen
Dann gehe ich an Krücken
Die letzte Frage schmückt
Das Grab
Nicht ohne der Zukunft
Näher zu rücken

Цокання стрілки й шаркання милиць

Усе обертається
Надто швидко
Так, що годі збагнути
Очі аж надто стомлені
І не хочуть
Бачити світ
Де немає питань?
Де відшукати відповідь
Що вдовольнить нас усіх?
Колись усе це зупиниться
Тоді я буду на милицях
І моє останнє питання
Прикрасить могилу
Не без надії
На світле майбутнє

*Переклад з німецької
Сашка Ушкалова*

Олег Коцарев

**народився 1981 року в Харкові.
Закінчив Харківський університет
за спеціальністю “журналістика”.
Автор книги «Коротке і довге».
Учасник літконгломерату «Весло слова».**

Oleh Kozarew

**wurde im Jahre 1981 in Charkiw
geboren. Er hat die Charkiwer
Universität (Fakultät der
Journalistik) absolviert. Oleh ist
Autor des Buches «Kurzes und
Langes» und Teilnehmer des
Literaturkonglomerates «Weslo
slova».**

РУКА

Рука:

Чотири довгі пальці.

Рука:

Чотири жовті пальці.

EINE HAND

Eine Hand:

Vier lange Finger.

Eine Hand:

Vier gelbe Finger.

ТРИВАЄ ЖИТТЯ

Ельвіра
Носить на лівій нозі
Легкий золотий ланцюжок,
Нігті її фіолетові,
А волосся – кольору
Горючої пластмаси,
Бачила вчора фільм
Про графство Asssex
І знає п'ять
Восьмискладових слів,
За якісь три метри
Й чотири лотки

Чорна колода

Пухка

Магнітофон “Весна”

Вібрує все сильніше

І тремтять пута –

Лискуча пружина

Глобалізації,

Ельвіра
Буде – нашим криголамом,
Панцирником,
АН-2 чавунним,
Сліпучим блоком,
Котрий підіб'є й потопить
Англійську мову,
Та Ельвіра дура і ще ніч не знає,
Натомість, усе знає
Товаришка Гордієнко,
Впрягшися в рюкзак,
Сигналізує з рогу:
Драстуйте, найприбитіше в світі радіо!
З вами на зв'язку – Ріо-Куарте,
Навколо Ріо-Куарте
За один удар гонга,
Мачете і серця,
Як сива кульбабка,

Вигоріли ліси,
 Й відкрився жовтогарячий палац конквістадорів,
 Золоте, хиже лісове бароко,
 В Ріо-Куарте
 Перерізають горло
 Всім військовим,
 Агентам,
 Власникам залізниць,
 І бачать, що це – добре,
 Так.
 Будуйте санаторії!
 До революції – півтора місяці
 Місце для сумнівів
 І з дітьми.

DAS LEBEN GEHT WEITER

Elwira
 trägt auf dem linken Bein
 die leichte goldene Kette,
 Ihre Nägel sind violett,
 Und die Haare haben die Farbe
 verbrannter Plaste
 Gestern hat sie einen Film
 über das Land Assex geguckt
 Sie kennt auch fünf Wörter,
 die aus acht Silben bestehen,
 Nur drei Meter
 Nur vier Schritte
 Ein schwarzer, weicher Baumstamm
 liegt dort
 Ein Tonbandgerät «Frühling»
 vibriert noch stärker
 Und das Spinnwebgewebe zittert –
 es ist eine glänzende Feder
 der Globalisation,

Elwira –
 wird unser Eisbrecher,
 unser Tank

unser gusseisernes AN-2[#]
ein blendender Block
der die englische Sprache
wird ertränken
Leider Elwira dumm ist und nichts weiß
Aber die Genossin Gordijenko
alles weiß
Sie hat einen grossen Rucksack
Sie signalisiert uns an der Ecke:
Hallo, das idiotische FM-Radio!
Das spricht Rio-Kuarte
Rio-Kuarte liegt ringsherum
Für einen Schlag des Tamtams
eines Machetemessers und des Herzens
Wie der weißhaarige Löwenzahn
sind die Wälder verbrannt,
und wir sehen plötzlich das gelbe Schloß von Konquistadoren
Das ist ein goldener und gefährlicher Waldbarock
In Rio-Kuarte
zerschnitt man die Hälse
allen Soldaten
Agenten
und den Besitzern der Eisenbahn
Sie glauben, daß alles in Ordnung ist,

Na ja.
Baut die Sanatorien!
Die Revolution kommt in 1,5 Monaten
Der Platz für die Zweifel
und für die Fahrgäste mit den Kindern.

*Begraben aus dem Ukrainischen von
Saschko Uschkalow*

[#] Die Marke eines ukrainischen Flugzeuges

Tom de Toys

geb. 1968 in Jülich,
entdeckte 1994 die E.S.-Theorie
(„Erweiterte Sachlichkeit“)
und erfand 2001 die Quantenlyrik
(www.EchteQuantenlyrik.de).

Том де Тойз

народився 1968 року в містечку
Юліх. У 1994 році відкрив Р.Р.-
теорію (“Розширеної реальності”),
а в 2001 році винайшов квантову
лірику (www.EchteQuantenlyrik.de).

28./29.10.1994 + 4.12.1997

EXTASE STATT ELITE

ich habe keine geschichte
ich kenne keine geschichte
ich erzähle keine geschichte

IN DEUTSCHLAND IS NIX LOS

nebenan läuft die glotze
nebenan wird gelesen
nebenan wird geschrieben
geplant und diskutiert
DIE NACHT IS LANG
nebenan wird gemordet
nebenan wird geflipped
nebenan wird gespült
gedacht gefressen gestritten
nebenan wird nebenan
nebenan nebenan

ICH HASSE GESCHICHTEN

nebenan läuft musik
nebenan läuft die heizung
das wasser ein hund
über die straße
eine bahn untendrunter
ein flugzeug obendrüber
das wasser im mund
zusammen und
einer davon und auf
und davon und auf
und auf und
lauf lauf lauf
und ex und hopp

jedes gedicht is ein flop

IN DEUTSCHLAND WIRD GEREDET

und stören den nachbarn
mit blutigem schweigen
ja das täten wir gerne
das täten wir täten
wir gerne wir stören
wir reden wir schweigen

wir nachbarn wir
deutschland wir gerne
ja gerne ja täten und
was wir alles täten
bevor wir uns töten
und noch mehr töten
und noch mehr
noch und
noch und noch
und ex und hopp
und nebenan
lauf galopp
nebenan wird nebenan wird
nebenan nebenan
IN DEUTSCHLAND IS NIX LOS
ein hartes los
ein hartes ei
gebrütet gespuckt
gewindelt gepflegt
au wei au wei
ein windei ein
wei au wei
die dichter haben deutschland
in der hand
und deutschland stellt
uns dafür an die wand
wer zeigt da verstand
wer hört uns schweigen
wer backt das brot
fürs leere hirn
komm stopf mir das maul
sonst red ich mich tot
du stopf mir das maul
ja du na los
stopf mir das maul
sei nicht so faul
IN DEUTSCHLAND NIX LOS
ein dichter redet sich tot
konnte deutschland nicht verlassen
wolltes nich lieben
wolltes nich hassen

konntes nich lassen
verdient kein brot
mit kunstversagen
konnte sich nich ertragen
nix andres wagen
visionen vertagen
IN DEUTSCHLAND NIX LOS
WIR SCHREIBEN DIE LANGEWEILE
GROß

28./29.10.1994 + 4.12.1997
ЕКСТАЗ ЗАМІСТЬ ЕЛІТИ

у мене немає історії
я не знаю історії
я не розкажу вам історію
У НІМЕЧЧИНІ ВСЕ ПО-СТАРОМУ
поряд дивляться ящики
поряд читають
поряд пишуть
планують і дискутують
А НІЧ ТАКА ДОВГА
поряд вбивають
поряд грають на фліпері
поряд кидаються на берег
думають жруть і сваряться
поряд усе це поряд
поряд поряд
ІСТОРІЇ ЗАДОВБАЛИ ВКІНЕЦЬ
поряд лунає музика
поряд тече тепло
вода й собака
по вулиці
електричка під землею
літак понад хмарами
воду в рот
разом от
один для цього й задля

задля й для цього
і задля і
біжи біжи біжи
і будьмо і ще раз по чарці вмажем
кожна поезія – по-своєму лажа
У НІМЕЧЧИНІ РОЗМОВЛЯЮТЬ
і заважають сусідам
кривавою мовчанкою
так це ми робимо залюбки
це робимо ми робимо
ми залюбки ми заважаємо
ми говоримо ми мовчимо
ми сусідам ми
німеччина ми залюбки
так залюбки так робимо і
і що ми робимо
доки не вб'ємо себе
і ще сильніше вб'ємо
і ще сильніше
і ще
ще і ще
і будьмо і ще раз по чарці вмажем
і поряд
мчи галопом
поряд це поряд це
поряд поряд
У НІМЕЧЧИНІ ВСЕ ПО-СТАРОМУ
крута порожнеча
круте яйце
висиділи наплювали
сповили заколихали
ой-йо-йой
оце вітру яйце
ой-йо-йой
поети тримають німеччину
на долонях
а німеччина вішає
нас на стіну
хто знайде тут раціо
хто почує якщо мовчимо
хто випікає хліб для туполобих

заткай мені пельку
бо помру від передозу балачок
та заткай мені пельку
так ти ну спробуй
заткай мені пельку
не лінуйся
У НІМЕЧЧИНІ ВСЕ ПО-СТАРОМУ
поет добалакається до смерті
можеш не залишати німеччини
хочеш не люби
хочеш не ненавидь
можеш не залишати
не заробляти на шматок хліба
своїми мистецькими втечами
можеш всього цього не терпіти
можеш не ризикувати
не плекати ілюзій
У НІМЕЧЧИНІ ВСЕ ПО-СТАРОМУ
І МИ ПИШЕМО СЛОВО НУДЬГА
ВЕЛИКИМИ ЛІТЕРАМИ

*Переклад з німецької
Сашка Ушкалова*

Сашко Ушкалов

**народився 1983 року в Харкові.
Наразі навчається в магістратурі
Харківського педагогічного університету.
Автор поетичної книги «Перипатетика-Блюз».
Учасник літгурту «Zacharpolis MM».**

Saschko Uschkalow

**wurde im Jahre 1983 geboren.
Derzeit erwirbt er sich die
Magistratur an der Charkiwer
pädagogischen Universität. Er ist
Autor des Poesiebandes «Reisenden-
Blues». Saschko ist Teilnehmer der
Literaturgruppe «Zacharpolis
MM».**

№5 (із циклу «Still life»)

така наша гра...
розцяцьковані ровери, подрані джинси
і вічні пошуки адреналіну

ні...
я не чекав тебе тут
я просто дивився, як падають перші яблука
це ще не осінь
це тільки спекотне літо
бачиш, як вигорають фіялки на твоєму потрясному сарафані

така наша гра...
слухай цю недоладну музику
читай ці недописані тексти
питає у провінційних поетів
як рятуватись од себе

ні...
я не чекав тебе тут
просто слова розлітаються бризками зварки
сивіють голови, губи лускають
самі тільки жовті яблука лишаються такими як завше
вони-бо одвіку круглі

#5 (aus der Poesiesammlung «Still life»)

so ist unser Spiel...
die Bergfahrräder, die zerrissenen Jeans
und ewiges Suchen des Adrenalins

nein...
ich hab' hier auf dich nicht gewartet
ich beobachte bloss, wie die ersten Äpfel fallen
das ist noch kein Herbst
das ist noch ein heisser Sommer
schau mal, wie die Veilchen auf deinem Kleid verbrennen

so ist unser Spiel...
höre diese dumme Musik
lies diese unvollendeten Texte

frage die provinziellen Dichter
wie von sich gerettet werden

nein...

ich hab' hier auf dich nicht gewartet
die Wörter fliegen wie die Spritzer der Schweissung
die Köpfe werden weisshaarig, die Lippen reissen
nur die gelben Äpfel bleiben wie immer
sie sind immer rund

ПОЕЗІЯ РЕВОЛЮЦІЇ

аби чути поезію революції
твоє серце має замовкнути
ніби мобілка
що відключається
на глибокій підземній станції...
аби чути поезію революції
твої вени повинні бути
значно тоншими за порізи...
тут немає спасіння
хіба лише всоте спробуєш
не курити
не купувати бульварних газет
і не вірити в янголів
які мешкають на небесах
а під ранок
спускаються на крильцях
лоскотати твоє обличчя
стеблами синіх трав
щоби ти скоріше прокинувся

POESIE DER REVOLUTION

wenn du die Poesie der Revolution hören willst
muss dein Herz schweigen
wie das Handy schweigt
in der tiefen U-Bahnstation
wenn du die Poesie der Revolution hören willst
sollen deine Arterien
viel feiner als die Schnitte sein
hier gibt es kein Retten
vielleicht kommt es nur dann
wenn du zum hundertsten Mal nicht rauchen wirst
und die trivialen Zeitungen nicht kaufest
und an die Engel nicht glauben wirst
die auf dem Himmel wohnen
am Morgen fallen sie herab
um dein Gesicht
mit den Stielen der himmlischen Gräser
zu kitzeln
so wecken sie dich

мала,
ти забуваєш слово
мінишся на лиці
і чутно, як корозія
щосили дійма телевежу
на другому боці сну
слухай
який я стану
десь через сорок років
коли таких цигарок
ніхто не буде палити

mein Kleines,
du vergißt irgendein Wort
dein Gesicht ändert sich
und ich höre, wie der Rost
einen Fernsehturm am anderen Ufer
des Traumes frisst
hör mal
wie werde ich aussehen
in vierzig Jahren
wenn niemand solche Zigarretten
rauchen wird

*Begraben aus dem Ukrainischen von
dem Autor*

Arne-Wigand Baganz

wurde 1978 in Neustrelitz, einer Mecklenburger Kleinstadt, geboren und lebt, studiert und arbeitet heute in Berlin. Auf seinen Haupttätigkeitsfeldern blühen die Lyrik und die kurze Prosa. Seit 2000 betreibt er die literarische Untergrundseite anti-literatur.de. Mit "seelengruende" veröffentlichte er im Jahr 2004 seinen ersten Lyrikband.

Арне-Віганд Баганц

народився 1978 року в Нойстерлітці – маленькому мекленбурзькому містечку. Живе, навчається і працює в Берліні. Пише лірику та малу прозу. З 2000-го року керує андеграундним сайтом anti-literatur.de. 2004-го року в Арне з'явилася дебютна поетична книга "seelengruende".

der mond

ich bin der mond zwei augen
ich gleite hinab in deinen traum
wie ein blinder flieger

ich bin der mond zwei augen
ich nehme dich fort auch wenn
du schreist und dich noch festkrallst

ich bin der mond zwei augen

ich nehme dich fort

місяць

я місяць, у мене є очі
я зриваюсь і падаю на твої сни
наче сліпий пілот

я місяць, у мене є очі
я заберу тебе звідси далеко-далеко
навіть якщо ти будеш кричати і дряпатись

я місяць, у мене є очі

я заберу тебе звідси далеко-далеко

heimwaerts

es verwittern knochige rosen

die ich dir
an dein herz
genaecht habe -

eine last
dein groeßtes leid

es geht ein klagen durch die welt

da es dunkel ward
nun

und die schwaeche will uns
niedermaehen
will als sturm uns
fallen sehen
will darbende endzeitfeuer
an unsere trockenene seelen
setzen

da ist eine stimme von fern

die uns ruft
und mild uns
lockt

heimwaerts

auf verborgenen pfaden
vorbei an den feldern
darinnen bluehen
die schwarzen blumen
der hoffnung

es ist ein gesang von morgen

der uns die sinne nimmt

und weiter treibt
in den blauen untergang

es ist am ende kein ziel

weil die heimat kein ort ist
an dem man leben kann

himmelwaerts

ziehen wir weiter

ДОДОМУ

тендітні троянди втрачають запах

ті, що я
посадив
тобі в серце –

тягар
твого найважчого суму

це плаче світ

бо темно було
і годі

то слабкість підкошує
наші тіла
то негода хоче зламати нас
мов дерева
і запалити наші
сумні й пересохлі душі

то голоси далечіні

що гукають до нас
утішають
і ваблять

додому

потайними шляхами
через поля
засіяні
чорними квітами
сподівань

це пісня світанку

що забирає в нас почуття
і зника
у блакитних сутінках

це – як немає мети

бо батьківщина – навряд чи те місце
де можна по-справжньому жити

до неба

прямуємо ми

wie ein eichenbaum

noch immer steht er da
ungebrochen
und jeder sturm
und jeder krieg
konnten nicht loesen
die kraft seiner wurzeln

staerker als zuvor ist er
immer staerker als
du denkst oder
gedacht hast

wie ein eichenbaum

seine blaetter rascheln
leise im wind
und die furchen
in seinem stamm
erzaehlen dir von
gewonnenen schlachten

staerker als zuvor ist er
immer staerker als
du denkst oder
gedacht hast

wie ein eichenbaum

und stehen wird er
noch bis nach dem ende
unserer welt

wie ein eichenbaum

наче дуб

він досі стоїть
непокірний
і кожна негода
і кожна війна
це ніщо порівняно
з міццю його коріння

він став ще міцніший
ніж був колись
міцніший, ніж ти собі уявляєш
чи уявляв

наче дуб

його листя
тихо співає під вітер
а шрами
на стовбурі
шепочуть тобі
про виграні битви

він став ще міцніший
ніж був колись
міцніший, ніж ти собі уявляєш
чи уявляв

наче дуб

він стоятиме тут
навіть коли наш світ
вибухне

наче дуб

*Переклад з німецької
Сашка Уикалова*